

“Ο μακαριστός Σεραφείμ υπήρξε γνήσιος διάκονος της Εκκλησίας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 7 Φεβρουαρίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στο Ιερό Προσκύνημα της Παναγίας Σουμελά στο όρος Βέρμιο.

Προ της ενάρξεως της θείας Λειτουργίας ανέγνωσε ευχή εις τον εορτάζοντα Άγιο Παρθένιο Επίσκοπο Λαμψάκου υπέρ των καρκινοπαθών, ενώ προ της απολύσεως τέλεσε 40νθήμερο μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας κυρού Σεραφείμ.

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος, συγκινημένος, ανέγνωσε ικετήρια ευχή εις την Υπεραγία Θεοτόκο την Σουμελλιώτισσα υπέρ προστασίας της Ελλάδος και απαλλαγής εκ της λοιμώδους νόσου του κορωνοϊού.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Ἐν παντί συνιστῶντες ἑαυ-τούς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπο-μονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγ-καις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πλη-γαῖς».

Πρός τούς χριστιανούς τῆς Κορίν-θου γράφει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος. Τά λόγια ὅμως καί οἱ συμβουλές του ἀπευθύ-νο-νται πρὸς ὅλους τούς πιστούς, ἀπευθύνονται καί πρὸς ἐμᾶς πού τά ἀκούσαμε σήμερα.

Καί τί λέγει ὁ ἀπόστολος; Μᾶς περιγράφει μία σημαντική λεπτο-μέρεια, τὴν ὁποία θά πρέπει νά ἔχουμε ὅλοι ὑπόψη μας. Μία λε-πτο-μέρεια, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ κρι-τή-ριο τῆς γνησιότητός μας ὡς χρι-στιανῶν, ὡς πιστῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου μας. «Ἐν παντί συνι-στῶντες ἑαυτούς ὡς Θεοῦ διάκο-νοι, ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψε-σιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς». Θά πρέπει, δηλαδή, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τίς συνθῆκες τῆς ζωῆς μας νά φερόμεθα ὡς διακόνοι τοῦ Θεοῦ, ὡς μαθητές τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτός πού μᾶς τό συστήνει δέν δι-δά-σκει ἀφ' ὑψηλοῦ, δέν ὁμιλεῖ χωρὶς νά διαθέτει γνώση καί ἐμπει-ρία. Ἔχει δοκιμασθεῖ στίς πιό δύσκο-λες συνθῆκες κηρύττοντας τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ σέ ὅλον τόν κόσμο. Ἔχει ὑπομείνει ὅλα αὐ-τά στά ὁποῖα ἀναφέρεται σήμερα ἀλλά καί ἀκόμη περισσότερα. Ἔχει διω-χθεῖ, ἔχει συκοφαντηθεῖ, ἔχει ἀντι-μετωπίσει θλίψεις καί στενοχω-ρίες, φυλακίσεις καί

τιμωρίες, τα-λαιπωρίες και κινδύνους. Όμως όλες αυτές τις καταστάσεις τις έχει αντιμετωπίσει με υπομονή, με καρ-τερία, με θάρρος και κυρίως με έμπι-στοσύνη στον Θεό. Η συμ-πε-ρι-φορά του, ο λόγος του, ο τρ-ό-πος του δεν μεταβάλλεται ανάλο-γα με τις συνθήκες.

Γνωρίζει ότι οι πειρασμοί και οι δοκιμασίες είναι μέσα στη ζωή του ανθρώπου, είναι μέσα στο σχέδιο του Θεού που επιτρέπει να μας έπισκεφθούν για τό καλό μας και για τή σωτηρία μας, αλλά δεν μας αφήνει να πει-ρασθοῦμε «ὕπέρ ὃ δυνάμεθα», όταν τις υπομένουμε και έμπιστευ-ό-μεθα τήν αγάπη του.

Γνωρίζει ὁ ἀπόστολος τις προει-δο-ποι-ή-σεις τοῦ Κυρίου, «ἐν τῷ κό-σμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλά θαρ-σεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον», καί «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν», καί ἔτσι ἀντιμετωπίζει τά δυσά-ρε-στα καί θλιβερά τοῦ παρόντος βίου σύμφωνα μέ τό παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ, συνιστώντας τόν ἑαυτό του «ὡς Θεοῦ διάκονον» καί σέ αὐτές τις πολλές καί δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς του. Καί αὐτό συστήνει καί σέ ἐμᾶς σήμερα.

Οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μόνο γιά νά τις ἐφαρμόζουμε ὑπό κα-νονικές συνθήκες, ὅταν ὅλα εἶ-ναι ἥρεμα καί εἰρηνικά καί τίποτε δέν μᾶς ἐνοχλεῖ καί δέν μᾶς ταρασ-σει. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωή δέν εἶναι κάτι πού τό ζοῦμε, ὅταν ὅλα πη-γαίνουν ὁμαλά στη ζωή μας, ὅταν δέν ἔχουμε προβλήματα καί δυ-σκο-λίες.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία ὡς μαθητές του ἔχουμε χρέ-ος νά δίδουμε μέ τή ζωή μας καί μέ τήν ἀναστροφή μας, δέν εἶναι μόνο γιά κάποιες ἡμέρες, γιατί τό

Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μόνο γιά εἰδι-κές συνθῆκες.

Δέν μπορεῖ νά εἴμεθα πρᾶοι, ὅταν εἴμεθα μόνοι ἢ ὅταν δέν μᾶς ἐνο-χλεῖ τίποτε, ἀλλά ὅταν κάποιος πεῖ κάτι πού μᾶς θίγει, τότε νά ὀργι-ζό-μεθα καί νά θυμώνουμε καί νά πα-ρα-φερόμεθα.

Δέν μπορεῖ νά λέμε ὅτι εἴμεθα ὑπομονετικοί, καί στήν πρώτη δυ-σκολία πού θά συναντήσουμε ἢ στό πρῶτο λάθος πού θά κάνει κάποιος ἀδελφός μας, νά χάνουμε τήν ὑπο-μο-νή μας, νά δυσανασχετοῦμε καί νά ἀδημονοῦμε.

Δέν μπορεῖ νά νομίζουμε ὅτι εἴμεθα ταπεινοί, ἀλλά μόλις κά-ποι-ος θίξει τόν ἐγωισμό μας, μόλις κά-ποιος μᾶς προσβάλλει, μᾶς κατα-κρίνει, μᾶς συκοφαντήσῃ, νά ἐπα-να-στατοῦμε καί νά ἀνταποδίδουμε τά ἴσα.

Δέν μπορεῖ νά λέμε ὅτι ἔχουμε πίστη καί ἐμπιστοσύνη στόν Θεό, ἀλλά τήν ὥρα τῆς ἀσθενείας, τοῦ πόνου ἢ τοῦ πένθους, νά ἀγανα-κτοῦμε καί νά διαμαρτυρόμαστε στόν Θεό, γιατί ἐπέτρεψε νά δοκι-μα-σθοῦμε.

Ὅλες αὐτές οἱ ἀντιδράσεις μας δέν συνάδουν μέ τήν ιδιότητα τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ, τοῦ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ διακόνου τοῦ Θεοῦ.

Μπορεῖ, βεβαίως, νά μήν εἶναι εὐκόλο νά κυριαρχήσουμε στόν ἑαυτό μας καί νά χαλιναγωγή-σου-με τόν παλαιό ἄνθρωπο πού προ-σπα-θεῖ νά βγεῖ μέ αὐτές τίς ἀντι-δράσεις στήν ἐπιφάνεια, ἀλλά αὐτός εἶναι ὁ ἀγώνας τόν ὁποῖο μᾶς καλεῖ νά ἀναλάβουμε μέ τήν προτροπή του ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος.

Χρειάζεται ἀγώνας, χρειάζεται προ-σπάθεια ἐσωτερική γιά νά ἐνστερ-νισθοῦμε τόν τρόπο τοῦ Χριστοῦ, γιά νά μεταποιήσουμε τόν ἑαυτό σέ κατά Θεόν ἄνθρωπο, ὥστε νά μπορούμε μέσα ἀπό ὅλες τίς καταστάσεις τῆς ζωῆς μας νά συνιστοῦμε τούς ἑαυτούς μας ὡς διακόνους Θεοῦ, νά βλέπουν δηλα-δή οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι στή συμ-πε-ριφορά μας καί στήν ἀναστροφή μας ἕναν γνήσιο μαθητή τοῦ Χρι-στοῦ.

Ἡ δύσκολη καί ὀδυνηρή αὐτή κα-τάσταση τῆς πανδημίας πού ζοῦμε τούς τελευταίους μῆνες ἄς γίνει ἀφορμή ἀγῶνος γιά ὅλους μας, ὥστε ἀντί νά ἀντιδροῦμε στίς δυσκολίες, ἀντί νά διαμαρτυρό-μεθα γιά τά ἀναγκαῖα μέτρα, ἀντί νά παραπονούμεθα γιά τή δοκιμα-σία αὐτή, ἀντί νά κρίνουμε καί νά κατα-κρίνουμε κάποιες φορές ἀκόμη καί αὐτούς πού εἶναι ὑπεύθυνοι, ἀκόμη καί τήν Ἐκκλησία μας καί τούς ἱερεῖς καί τούς ἐπισκόπους, πού ἀναγκά-ζο-νται νά ἐφαρμόσουν τά μέτρα πού ὀρίζει ἡ πολιτεία γιά τήν προστα-σία ὅλων μας, νά προσπαθοῦμε νά ἐμβαθύνουμε μέσα μας τήν ἐν Χρι-στῷ ζωή καί νά συνιστοῦμε ἑαυ-τούς ὡς Θεοῦ διακόνους στόν κό-σμο, ὥστε καί νά προαγόμεθα στήν ἀρετή ἀλλά καί νά βοηθοῦμε τούς ἀνθρώπους μέ τή μαρτυρία μας καί μέ τή ζωή μας.

Γνήσιος διάκονος τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε σέ ὅλη του τή ζωή καί ὁ μακαριστός πλέον Μητροπολίτης Καστορίας κυρός Σεραφεῖμ, τοῦ ὁποῖου τελοῦμε σήμερα τό τεσ-σα-ρακονθήμερο μνημόσυνο. Διακό-νη-σε τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία, διακόνησε τούς ἀνθρώπους καί τίς ψυχές τους μέ ἀφοσίωση καί συνέ-πεια ἀπό τά πρῶτα χρόνια τῆς ἱερατικῆς του διακονίας μέχρι τήν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του, μέχρι τήν τελευταία του πνοή. Διακόνησε τό ποίμνιό του στήν ἀκριτική Μητρόπολη Κα-στο-ρίας μέ αὐταπάρνηση καί θυ-σια-στική ἀγά-πη, μέ τήν ἴδια ἀγάπη πού πλημ-μύ-ριζε τήν ψυχή του γιά τόν Χριστό καί τή Μακεδονία μας.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ, πού μᾶς στέρησε τό-σους ἀδελφούς μας, μᾶς στέρησε καί τόν μακαριστό Μητροπολίτη Καστορίας, πολύ πρόωρα γιά τά

άνθρω-πι-να δεδομένα. Ἐχουμε ὁμως τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστη ὅτι θὰ ἀναπαύεται ἤδη στὸν οὐρανὸ καὶ θὰ ἀπολαμβάνει ὡς ἀγαθὸς καὶ πιστὸς διά-κο-νος τοῦ Κυρίου τὴν οὐράνια ἀντα--μοιβή τῶν κόπων του στή μακαριότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἀπὸ ἀγάπη πολλή πρὸς τὴν Παναγία μας, καὶ δὴ τὴ Σουμελιώτισσα, λίγες ἡμέρες πρὶν νὰ ἀσθενήσῃ, ἦλθε νὰ τὴν προσκυνήσῃ καὶ νὰ ὑποσχεθεῖ ὅτι θέλει νὰ ἔλθῃ νὰ λειτουργήσῃ ἀπλὰ ὡς ἱερεὺς μαζί μέ τή συνοδεία του. Καὶ μάλιστα ἔφερε ὅλα αὐτὰ τὰ κεριά, τὰ ὁποῖα σήμερα χρησιμοποιήσαμε στὰ δικεροτρίκερα.

Εὐχόμεθα, ὅπως ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν μία ἀναμμένη λαμπάδα, πού ἔκαιε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ φώτιζε τό ποίμνιό του, καὶ φώτιζε τὰ πνευματικά του τέκνα, ἔτσι καὶ ἐκεῖ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου νὰ φέγγῃ ὡς ἀναμμένη λαμπάδα καὶ νὰ φωτίζει καὶ νὰ πρεσβεύῃ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, γιατί ἦταν ὄντως μία ἁγία καὶ εὐλογημένη ψυχὴ. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἔχει κοντά του καὶ νὰ πρεσβεύῃ γιὰ ὅλους ἐμᾶς, ἡ μνήμη του δέ νὰ εἶναι αἰωνία. Ἀμήν.

[ΔΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ](#)